

JUSTITSMINISTERIET

Kontor: Straffuldbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Kristine Toke Mogensen
Sagsnr.: 2018-0090-0405
Dok.: 812448

Orientering til Folketingets Europaudvalg om domsafsigelse i EU-Domstolens sag C-220/18 PPU, Generalstaatsanwaltschaft

1. Som oplyst ved notat oversendt den 11. juni 2018 til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Retsudvalg agtede regeringen at afgive indlæg ved den mundtlige forhandling af EU-Domstolens sag C-220/18 PPU, Generalstaatsanwaltschaft. Sagen angår *udlevering* af en ungarsk statsborger fra Tyskland til afsoning i Ungarn, men vil som oplyst i notatet også have betydning for sager om *overførsel* til afsoning i hjemlandet. Notatet vedlægges.

2. Sagen har grundet sin karakter været behandlet efter den præjudicielle hasteprocedure (PPU) i EU-Domstolens procesreglement.

Justitsministeriet kan oplyse, at den mundtlige forhandling blev afholdt den 14. juni 2018, hvor bl.a. syv regeringer foruden den danske og Europa-Kommissionen afgav indlæg. Den danske regering gjorde de synspunkter gældende, som fremgår af vedlagte notat, herunder navnlig at EU-Domstolen ved besvarelsen af de forelagte præjudicielle spørgsmål bør lægge betydelig vægt på principperne om gensidig anerkendelse og gensidig tillid mellem medlemsstaterne.

EU-Domstolen afsagde dom i sagen den 25. juli 2018. Da dommen blev afsagt under Europaudvalgets sommerferie, har det ikke være muligt at give udvalget en mundtlig orientering om sagen, før dommen forelå. Dommen findes i skrivende stund ikke i en dansk oversættelse.

3. I dommen fastslår EU-Domstolen for det første, at udleveringsstaten ikke kan udelukke, at der består en reel risiko for, at en person, der søges udle-

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

veret, vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling i strid med artikel 4 i EU's Charter om grundlæggende rettigheder ("Chartret") alene af den grund, at der findes klagemuligheder i den udstedende medlemsstat i relation til afsoningsforholdene. EU-Domstolen bemærker dog samtidig, at en sådan klageadgang kan have betydning for den samlede vurdering af afsoningsforholdenes forenelighed med Chartrets artikel 4.

Derudover fastslår EU-Domstolen med henvisning til princippet om gensidig tillid, at udleveringsstatens forpligtelse til at undersøge fængselsforholdene i afsoningsstaten kun omfatter de konkrete afsoningssteder, som det på baggrund af de foreliggende oplysninger må forventes, at den udleverede placeres i på tidspunktet for udleveringen, herunder midlertidig og foreløbig indplacering. EU-Domstolen bemærker hertil, at en kortvarig indplacering ikke i sig selv udelukker, at der kan ske behandling i strid med Chartrets artikel 4. Undersøgelsesforpligtelsen omfatter således ikke de generelle fængselsforhold i afsoningsstaten.

Om undersøgelsens karakter udtaler EU-Domstolen, at udleveringsstatens spørgsmål om fængselsforhold ikke kan fremsættes på en sådan måde, at de efter deres mængde, udformning, og indhold i praksis er umulige for afsoningsstaten at udarbejde brugbare svar til. En sådan fremsættelse af spørgsmål strider imod forpligtelsen til loyalt samarbejde mellem medlemsstaterne. Udtalelsen kan forstås på den måde, at undersøgelsen af fængselsforholdene i afsoningsstaten alene behøver vedrøre forhold, som er relevante for vurderingen af, om der er en reel risiko for, at den pågældende person vil blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling i de konkrete fængsler.

Endelig fastslår EU-Domstolen, at udleveringsstaten skal stole på en garanti afgivet af en udstedende medlemsstat for, at den udleverede ikke vil blive udsat for behandling i strid med Chartrets artikel 4, når denne garanti er bekræftet af den domstol, der har udstedt arrestordren, i hvert fald i mangel på specifikke indikationer for, at afsoningsforholdene i et konkret fængsel er i strid med Chartrets artikel 4. Er garantien som i den konkrete sag udstedt af f.eks. den pågældende medlemsstats justitsministerium, skal dens betydning fastlægges ud fra en samlet vurdering af sagens omstændigheder. Dertil konkluderer EU-Domstolen afslutningsvist, at der på baggrund af de foreliggende oplysninger i den konkrete sag ikke ses at være noget til hinder for, at den omhandlede person udleveres til afsoning i Ungarn, men at det er op til den forelæggende ret at foretage den endelige prøvelse heraf.

4. Som oplyst ovenfor og i notatet af 11. juni 2018 vil sagen have betydning for sager om *overførsel* til afsoning i hjemlandet. Danmark har i en række overførselssager praktiske udfordringer med at indhente garantier og information fra andre medlemsstater med henblik på at sikre, at den overførte ikke udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling efter overførslen. Dommen bidrager til en afklaring af, i hvilket omfang pligten til nærmere at undersøge fængselsforhold i en anden medlemsstat kan begrænses som følge af en konkret udstedt garanti for, at vedkommende ikke vil blive udsat for en sådan behandling. Dommen fastslår, at der ikke kan ses bort fra en sådan garanti, og at garantiens betydning afhænger af sagens omstændigheder.

Dommen må forstås således, at den på visse punkter afgrænser forpligtelsen til at undersøge fængselsforholdene i det land, der søges udleveret eller overført til. Det er dog foreløbig uklart, i hvilket omfang dommen vil kunne få en positiv indvirkning på antallet af udleveringer og overførsler fra Danmark til bl.a. Rumænien.